

Sygn. akt VIII GC 647/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Natalia Gliniecka - Kitowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2015 r. w B.

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8864,78 zł (osiem tysięcy osiemset sześćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 5256,08 zł od dnia 5 maja 2012 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 3608,70 zł od dnia 2 września 2012 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3277,32 zł (trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt siedem złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwoty:

- od powoda 17,20 zł (siedemnaście złotych dwadzieścia groszy),

- od pozwanego 126,60 zł (sto dwadzieścia sześć złotych sześćdziesiąt groszy)

tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód K. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 10.096,26 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 5 719,76 zł od dnia 5 maja 2012 r. do dnia zapłaty i od kwot 3562,50 zł, 634 zł oraz 180 zł od dnia 21 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że poszkodowany T. B. w wyniku kolizji drogowej uszkodził swój pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu za pośrednictwem powoda. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 26 960,29 zł. Na kwotę tą złożyły się następujące należności: 17881,45 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu, 7837,50 zł z tytułu kosztów

najmu pojazdu, 466 zł za uszkodzony komputer, 450 zł odszkodowanie za zniszczone szkła oraz kwotę 325,34 zł z tytułu odsetek. Dalej powód wskazał, iż poszkodowany przelała swoją wierzytelność na powoda, który wskazał, iż odszkodowanie w jego ocenie zostało zaniżone i winno wynosić dodatkowo kwoty: 5 719,76 zł z tytułu naprawy pojazdu, 3562,50 zł z tytułu najmu pojazdu, 634 zł pozostałą należność za uszkodzony laptop oraz kwotę 180 zł za oprawki.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że wypłacił odszkodowanie na rzecz poszkodowanego T. B. w kwocie wskazanej w pozwie przez powoda. Dalej pozwany podniósł, że wypłacone odszkodowanie w pełni rekompensuje szkodę poniesioną przez poszkodowanego. Pozwany podał, iż powód nie wskazał czy pojazd został naprawiony i przy użyciu jakich części. Dodał, iż należy ustalić stan techniczny pojazdu przed zdarzeniem. Zakwestionował także zasadność i wysokość najmu. Stwierdził, iż w likwidacji szkody został uwzględniony czasokres 57 dni i wypłacono kwotę 7837,50 zł, ale w sytuacji spornej wymaga analizy zasadność i konieczność uzasadnienia tak długiego okresu najmu. Poza tym zakwestionował przyjętą cenę najmu w wysokości 200 zł netto dziennie. Odnośnie kosztów oprawek do okularów, pozwany stwierdził, iż nie uległy one uszkodzeniu. Poza tym dodał, iż pozwany nie przedstawił rachunku za wymianę szkieł. Pozwany stwierdził, iż brak jest także podstaw do żądania odszkodowania za uszkodzenie laptopa, a także odsetek od roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wskazał, iż pozwany nie mógł pozostawać w opóźnieniu z zapłatą tych kosztów, skoro poszkodowany zapłacił je dopiero w dniu 16 września 2013 roku.

W piśmie procesowym z dnia 9 kwietnia 2015 roku pełnomocnik powoda wskazał odnośnie kosztów za najem pojazdu zastępczego, iż biegły hipotetycznie przyjął, że pozwany w dniu 20 kwietnia 2012 roku przekazał poszkodowanemu kalkulację która umożliwiła naprawę pojazdu, co nie miało miejsca. Powód podnosił w toku postępowania likwidacyjnego, iż błędnie zakwalifikowano szkodę jako całkowitą. Dopiero w dniu 29 stycznia 2013 roku pozwany dokonał zmiany swojej decyzji i przedłożył właściwy kosztorys. Podniósł jednocześnie, iż pozwany nie kwestionował 57 dni najmu pojazdu zastępczego. Powód wskazał, iż nie może być obciążany błędami ubezpieczyciela.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3 kwietnia 2012 r. stanowiący własność T. B. pojazd marki M. o numerze rejestracyjny (...) został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego.

okoliczności bezsporne

Poza uszkodzeniem pojazdu w wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ laptop poszkodowanego T. B. oraz szkła w okularach. Optyk odradzał poszkodowanemu umieszczenie nowych szkieł w starych oprawkach, jednakże poszkodowany nie wiedział z jakiego powodu.

dowód: zeznania świadka T. B. – k. 61 akt.

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 4 kwietnia 2012 roku.

okoliczność bezsporna

Pojazd uszkodzony w wyniku zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2012 roku był pojazdem specjalistycznym i służył do przewozu leków. Trudno było znaleźć pojazd specjalistyczny tego typu, celem wynajmu. Poszkodowany poza uszkodzonym pojazdem miał inne pojazdy, jednakże żaden z nich nie był przeznaczony do przewozu leków.

dowód: zeznania świadka T. B. – k. 61 akt, ewidencja środków trwałych – k. 191 akt.

Początkowo pozwany zakwalifikował przedmiotową szkodę w pojeździe M. jako całkowitą i wypłacił odszkodowanie w wysokości 17 200 zł w dniu 29 maja 2012 roku.

Dowód: wyliczenie szkody – k. 10 akt.

Pismem z dnia 24 lipca 2012 r., które wpłynęło do pozwanego w dniu 2 sierpnia 2012 roku, powód działając w imieniu poszkodowanego zażądał dopłaty odszkodowania do przyznanej kwoty.

Dowód: pismo powoda z dnia 24.07.2012 r. – k. 34 akt szkody .

Pozwany odmówił dopłaty odszkodowania ponad kwotę przyznaną wcześniej wskazując, iż szkoda w pojeździe M. była szkodą całkowitą.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 16 sierpnia 2012 r. - k. 43 akt szkody .

Decyzją z dnia 29 stycznia 2013 roku, wydaną na skutek odwołania poszkodowanego, zostały ustalone koszty za naprawę pojazdu i przyznane w wysokości 17881,49 zł. Ponadto pozwany decyzją tą przyznał odszkodowanie za uszkodzony laptop A. w wysokości 466 zł, uszkodzone szkła okularów w wysokości 450 zł oraz za najem pojazdu zastępczego w okresie 57 dni w wysokości 137,50 zł netto za dobę, łącznie 7837,50 zł. Nadto pozwany przyznał poszkodowanemu w imieniu, którego występował powód odsetki za zwłokę w wypłacie odszkodowania w łącznej wysokości 325,34 zł.

Dowód: decyzja wypłaty odszkodowania z dnia 29 stycznia 2013 r. - k. 10 akt.

Poszkodowany zawarł umowę najmu samochodu zastępczego z S. M. na podstawie, której poszkodowany najął samochód ciężarowy służący do przewozu leków o numerze rejestracyjny (...) W, na okres od dnia 3 kwietnia 2012 r. do dnia 29 maja 2012 r. Opłata za najem pojazdu wynosiła 200 zł netto za dobę korzystania. Poszkodowany poniósł koszty wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 14 022 zł brutto.

Dowód: faktura za wynajem – k. 13 akt, dowód wpłaty – k. 14, zeznania świadka T. B. – k. 61 akt

W dniu 3 stycznia 2014 r. K. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Centrum (...) nabył wierzycelność przysługującą T. B. od pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody komunikacyjnej.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzycelności - k. 12 akt.

Uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki M. numer rejestracyjny (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 3 kwietnia 2012 r., przywracające pojazd do stanu sprzed szkody, według cen rynkowych na rynku lokalnym przy użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych i dostępnych części zamiennych alternatywnych o jakości O i Q wynoszą 23 137,53 zł netto / 28459,16 zł brutto. Naprawa pojazdu z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych i dostępnych części zamiennych alternatywnych o jakości O i Q nie spowodowałyby wzrostu wartości pojazdu. Pojazd nie nosił śladów wcześniejszych uszkodzeń lub nieprawidłowej naprawy uszkodzeń powstałych w wyniku poprzedniego zdarzenia.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego J. M. z dnia 28 marca 2015 r. wraz z kalkulacją naprawy - k. 89 - 107 akt, uzupełniająca opinia ustna biegłego sądowego J. M. – k. 149 akt, protokół szkody w pojeździe sporządzony przez pozwanego – k. 11- 12 akt szkody

Technologiczny czas naprawy pojazdu marki M. (...) z uwzględnieniem zakresu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2012 roku, niezbędnego i uzasadnionego czasu technologicznego naprawy uszkodzonego pojazdu, dostępności części oraz czynności związanych z oględzinami i likwidacją szkody, przy założeniu, iż likwidacja przebiegała by w sposób prawidłowy, wynosił 25 dni roboczych. Razem uzasadniony i niezbędny czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 25 dni roboczych oraz dodatkowo 13 dni wolne, które przypadły w tym okresie. Z

uwagi na zakwalifikowanie szkody jako całkowitej w pojeździe przez pozwanego i wypłatę odszkodowania jedynie za pozostałość pojazdu w kwocie 17200 zł w dniu 29 maja 2012 roku uzasadniony czas najmu wynosił 57 dni. Za taki też okres najmu pozwany przyznał odszkodowanie.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego J. M. z dnia 28 marca 2015 r. - k. 89- 107 akt, zeznania świadka T. B. – k. 61 akt.

Koszty poniesione za wynajem pojazdu zastępczego nie były zawyżone, były niższe od cen, jakie obowiązywały na lokalnym rynku. Koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego o klasie jak pojazd poszkodowanego wyposażonego w urządzenia chłodnicze w badanym okresie w wysokości 200 zł netto za jedną dobę należały do niższych.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego J. M. z dnia 19 grudnia 2014 r. - k.72 – 75 akt.

Wartość notebooka A. na dzień szkody tj. 3 kwietnia 2012 roku wynosiła kwotę 630 zł brutto (512,20 zł netto).

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego S. H. z dnia 24 września 2015 r. - k.176-182 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, powołanych wyżej dokumentów prywatnych, zeznań świadka T. B. oraz w oparciu o pisemne i ustną opinię biegłego sądowego J. M. i pisemną opinię biegłego sądowego S. H..

Z uwagi na treść art. 328 § 2 k.p.c. Sąd poprzestał na wskazaniu dowodów, na których się oparł, natomiast nie omawiał dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, albowiem żadnemu z nich nie odmówił wiarygodności.

Należy jedynie zaznaczyć, iż Sąd w całości zaaprobował opinie sporządzone przez biegłego sądowego J. M.. Opinie pisemne sporządzone została w sposób rzetelny i pełny, a ponadto zostały uzupełnione ustną opinią złożoną przez biegłego na rozprawie. Biegły w jasny i logiczny sposób odpowiedział na zawarte w tezie dowodowej pytania, a swoje konkluzje poparł szczegółowymi wyliczeniami w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy jak i w aktach szkody oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia zawodowego. Biegły dokonał obliczenia kosztów naprawy przy użyciu oryginalnych części zamiennych bądź dobrej jakości zamienników, zgodnie z technologią producenta, z zastosowaniem średnich stawek roboczogodzin stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach z branży motoryzacyjnej na lokalnym rynku oraz wskazał czy dokonana w ten sposób naprawa pojazdu spowoduje wzrost jego wartości rynkowej w stosunku do stanu pojazdu sprzed szkody, mając na uwadze wiek pojazdu. Jedynie należy zaznaczyć, iż biegły J. M. nie uwzględnił w swojej opinii okoliczności przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, a w szczególności tego, iż szkoda została uznana przez pozwanego jako całkowita i dopiero w dniu 29 maja 2012 roku wypłacono część należności poszkodowanemu. Zatem, w zakresie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego, Sąd nie oparł się w całości na opinii biegłego, a wziął również pod uwagę okoliczności błędnego zakwalifikowania przedmiotowej szkody w pojeździe M., o czym poniżej.

Sąd w całości zaaprobował również pisemną opinię biegłego sądowego S. H., która jest rzetelna i logiczna i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Na wstępie należy wskazać, że powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 3 stycznia 2014 r., wszedł w ogół praw poszkodowanego T. B. związanych ze szkodą dotyczącą uszkodzenia w dniu 3 kwietnia 2012 r., pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zgodnie z art. 509 § 2 k.p.c. Pozwany nie kwestionował skuteczności zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany uznał, bowiem roszczenie co do zasady, jak i w wysokości do wypłaconej kwoty.

Sporna w sprawie była kwestia wypłaty powodowi odszkodowania za naprawę pojazdu ponad kwotę odszkodowania przyznanego poszkodowanej przez pozwanego, ponadto konieczny okres wynajmu pojazdu zastępczego i wysokość kosztów niezbędnych do wynajmu pojazdu, wysokość należności za uszkodzony laptop oraz zasadność i wysokość z tytułu kosztów wymiany oprawek do okularów.

Na mocy art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W myśl natomiast art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 w/w ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Odnosząc powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania naturalnego. Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd oraz szkła do okularów i laptop należące do poszkodowanego T. B. uległy uszkodzeniu, – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku, mając na uwadze umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 3 stycznia 2014 r. przez T. B., wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda jako nabywcy wierzytelności.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51, którą kieruje się orzekający w niniejszej sprawie Sąd „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”.

Jedyne ograniczenie, jakie zostało przewidziane przez ustawodawcę, wprowadza art. 824¹ § 1 k.c., który stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W świetle przeprowadzonych opinii biegłego sądowego J. M. nie ulega wątpliwości, że wypłacone dotychczas poszkodowanemu przez pozwanego odszkodowanie nie stanowi pełnego naprawienia szkody. W/w biegły sądowy wskazał, że koszty naprawy pojazdu marki M. o numerze rejestracyjny (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 3 kwietnia 2012 r., przywracające pojazd do stanu sprzed szkody, według cen rynkowych na rynku lokalnymi przy użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych i dostępnych części zamiennych alternatywnych o jakości O i Q wynoszą 23 137,53 zł netto / 28459,16 zł brutto. Ponadto biegły podał, iż naprawa pojazdu z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych i dostępnych części zamiennych alternatywnych o jakości O i Q nie spowodowałaby wzrostu wartości pojazdu. Sąd w całości opinie podziela, na co wskazano powyżej. Jedynie należy nadmienić, iż biegły w wyniku oczywistej omyłki w treści opinii – w odpowiedziach (k. 90 akt) wskazał, iż wysokość szkody wynosi 23 459,16 zł netto. Natomiast z załączonej kalkulacji do opinii wynika, iż wynosi ona kwotę 23 137,53 zł netto, zarówno ze strony 1 kalkulacji (k. 99 akt) jak i 5 strony (k. 103 akt). Poza tym po dodaniu do tej kwoty podatku Vat w wysokości 23 % uzyskujemy kwotę wskazaną przez biegłego jako kwota brutto tj. 28 459,16 zł. Wobec powyższego, Sąd uznał, iż kwot 23 459,16 zł podana przez biegłego w treści pisemnej opinii jest zwykłą omyłką pisarską.

Podkreślić należy, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Tak ustalone odszkodowanie może ulec obniżeniu jedynie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela, że powoduje to wzrostu wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. III CZP 80/11).

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Przepis powyższy statuuje zasadę kontradyktoryjności. Reguła ta wyraża się w tym, że postępowanie cywilne jest sporem toczącym się między równouprawnionymi podmiotami. W ramach tego sporu strony obowiązane są przedstawiać twierdzenia, składać wyjaśnienia oraz zgłaszać wnioski dowodowe.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232, art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów.

Pozwany nie wykazał, aby naprawa pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu do naprawy oryginalnych części zamiennych i przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę na lokalnym rynku doprowadziła do ewentualnego wzrostu wartości tego pojazdu. Ponadto biegły wprost określili, iż naprawa dokonana w ten sposób nie spowoduje wzrostu wartości rynkowej przedmiotowego pojazdu, co mogłoby nastąpić jedynie w przypadku zbycia pojazdu w okresie pierwszego roku od przeprowadzonej naprawy, której to sytuacji pozwany nie wykazał.

Wobec tego Sąd, uwzględniając opinie biegłego sądowego J. M. i wcześniej wypłacone poszkodowanemu odszkodowanie za naprawę pojazdu w wysokości 17 881,45 zł, Sąd uznał za zasadne zasądzenie kwoty 5256,08 zł tytułem pozostałych kosztów naprawy pojazdu.

Poza powyższą należnością w ocenie Sądu zasadne jest również przyznanie powodowie należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i

ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 5/11, OSNC z 2012r., Nr 3, poz. 28). Poszkodowany może żądać zwrotu wydatków poniesionych na najem pojazdu zastępczego przez czas potrzebny do naprawy albo nabycia pojazdu, jeżeli z okoliczności wynika, iż w tym czasie rzeczywiście korzystałby z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, a zarazem nie miał dogodnej i bardziej ekonomicznej możliwości posłużenia się innym pojazdem. Zaznaczyć należy, że jeśli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r., sygn. akt II CK 494/03, LEX Nr 145121). Jeśli zaś pojazd uległ całkowitemu zniszczeniu, to postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela kosztów czasowego używania zastępczego środka komunikacji, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004r., sygn. akt IV CK 672/03, LEX Nr 146324). Co za tym idzie, niezależnie od zakresu uszkodzenia pojazdu, poszkodowanemu (lub jego następcy prawnemu – tu powodowi) służy co do zasady odszkodowanie obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego. Odpowiedzialność ubezpieczyciela ograniczona jest bowiem tylko zakresem szkody, ten zaś wyznaczają normalne skutki zdarzenia powodującego szkodę (art. 361 k.c.). Jeśli zatem uszkodzony pojazd może zostać naprawiony, to przeszkoda do normalnego z niego korzystania (w postaci uszkodzeń), winna zostać usunięta bez zbędnej zwłoki, a koszty najmu stanowią szkodę tylko za czas niezbędny do naprawy pojazdu.

W przedmiotowej sprawie mamy jednakże do czynienia z sytuacją, w której pozwany na początku błędnie zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanego jako całkowitą. Dopiero w wyniku odwołania przyznał, iż zasadnym jest naprawienie pojazdu, gdyż nie można uznać przedmiotowej szkody za całkowitą. W tym stanie rzeczy poszkodowany, a obecnie powód jako nabywca wierzytelności nie może ponosić negatywnych konsekwencji błędnych ustaleń i poczynić pozwanego. Zdaniem Sądu, zasadne zatem było przyznanie odszkodowania za okres do dnia wypłaty odszkodowania tj. do dnia 29 maja 2012 roku, a więc za okres 57 dni. Poszkodowany nie mógł bowiem, przynajmniej w tym okresie oddać pojazdu do naprawy, albowiem nie wiedział, czy pozwany wypłaci mu odszkodowanie za naprawę i w jakiej wysokości, czy ewentualnie pojazd nie będzie poddany dodatkowym oględzinom. Poza tym mógł nie dysponować kwotą niezbędną do zapłaty należności za naprawę pojazdu. Zatem, w przedmiotowej sprawie nie będzie miało zastosowanie stanowisko, iż jeśli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu, skoro pozwany kwalifikował szkodę w pojeździe jako całkowitą, a poszkodowany część niezbędnej kwoty do jego naprawy uzyskał w dniu 29 maja 2012 roku. Poza tym pozwany sam w toku całego postępowania likwidacyjnego uznawał za zasadne wypłacenie odszkodowania za 57 dni najmu pojazdu zastępczego, czyli do dnia wypłaty odszkodowania za uszkodzony pojazd w części. Niezgodne z dobrymi obyczajami jest postępowanie ubezpieczyciela, który dopiero na etapie postępowania sądowego zaczyna kwestionować zasadność długości najmu pojazdu zastępczego.

Mając powyższe rozważania na uwadze, w przedmiotowej sprawie zasadne było żądanie powoda w zakresie zwrotu poniesionych przez poszkodowanego kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zdaniem Sądu, powód udowodnił zasadność i wysokość poniesionych przez poszkodowanego kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zgodnie z zeznaniami poszkodowanego T. B., uszkodzony pojazd był pojazdem specjalistycznym – służył do przewozu lekarstw i inne pojazdy, które posiadał, nie mogły być wykorzystane do przewozu leków.

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, iż poszkodowany poniósł koszty najmu pojazdu zastępczego przedkładając dowód zapłaty, zaś opinia biegłego J. M. potwierdziła, iż koszty wynajmu nie były wygórowane, a wręcz należały do niższych i były ekonomicznie uzasadnione. Należy zaznaczyć, iż pomimo, że biegły wskazał, iż uzasadniony czas naprawa winien wynieść 38 dni łącznie (z uwzględnieniem dni wolnych przypadających w danym okresie), to z przyczyn wskazanych powyżej Sąd przyjął za zasadne zasądzenie kosztów najmu pojazdu zastępczego za 57 dni. Pozwany, jak wskazano powyżej, źle początkowo zakwalifikował przedmiotową szkodę, a poza tym sam w toku postępowania likwidacyjnego nie kwestionował zasadności kosztów najmu za 57 dni.

W konsekwencji, Sąd uznał, iż uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego w realiach niniejszej sprawy dotyczył okresu 57 dni i za zasadną kwotę za jeden dzień najmu w wysokości 200 zł netto, zgodnie z przedłożoną fakturą, czyli łącznie 11 400 zł. Uwzględniając, iż pozwany wypłacił kwotę 7837,50 zł za najem pojazdu, to zasadne było zasądzenie pozostałej kwoty z tego tytułu w wysokości 3562,50 zł.

Sąd uznał także, iż w wyniku przedmiotowego zdarzenia poszkodowany poniósł również szkodę w laptopie A., która nie była kwestionowana przez pozwanego. Pozwany jedynie kwestionował wysokość tej szkody.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze opinię biegłego sądowego S. H., którą Sąd uznaje za rzeczową wartość uszkodzonego laptopa na dzień 3 kwietnia 2012 roku wynosiła 512,20 zł netto (630 zł brutto). Skoro pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 466 zł za uszkodzony laptop, to zasadne było zasądzenie dalszej należności w wysokości 46,20 zł. Kwota ta stanowi również szkodę w związku ze zdarzeniem z dnia 3 kwietnia 2012 roku, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany.

Zdaniem Sądu niezasadne było żądanie dotyczące oprawek do okularów w wysokości 180 zł. Powód bowiem nie wykazał, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., iż pozostaje ono w związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem oraz, że poszkodowany poniósł takie koszty. Świadek T. B. zeznając wskazał, iż nie wie z jakiego powodu optyk doradził mu wymianę oprawek. Samo uszkodzenie natomiast szkieł w okularach nie może być podstawą do przyznania również odszkodowania za oprawki. Tym bardziej, iż powód nie udowodnił, iż konieczna była wymiana przedmiotowych oprawek. Poza tym powód nie przedłożył faktury z tytułu kupna oprawek, nie znajdowała się ona także w aktach szkody.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd w pkt I wyroku na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i z art. 436 §2 k.c. i 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c w zw. z art. 363§1 k.c. i w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8864,78 zł, na którą składają się następujące kwoty: 5256,08 zł - pozostała część za naprawę pojazdu, 3562,50 zł - pozostała część z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz 46,20 zł - pozostała należność za zniszczonego laptopa.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, a zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych-Dz. U. 2013.392 j.t.). Poszkodowany zgłosił szkodę w pojeździe w dniu 4 kwietnia 2012 roku, a zatem od dnia 5 maja 2012 roku zasadne było zasądzenie odsetek od należności w wysokości 5256,08 zł z tytułu kosztów naprawy oraz od dnia 2 września 2012 roku od pozostałej kwoty tj. kosztów za najem i laptopa, gdyż pismem, które wpłynęło do pozwanego w dniu 2 sierpnia 2012 roku (k. 34 akt szkody) została zgłoszona szkoda w tym zakresie.

W punkcie II Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, gdyż powód nie udowodnił, iż poniósł wyższą szkodę niż wypłacona należność powiększona o zasądzoną kwotę w punkcie I oraz, że poszkodowany poniósł i w jakiej wysokości koszty oprawek do okularów i czy kwota poniesiona z tego tytułu pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałym zdarzeniem, o czym było powyżej.

O kosztach procesu orzeczono mając na uwadze przepis art. 100 kpc, przewidujący zasadę kompensaty kosztów procesu. Z uwagi na fakt, iż powód żądał kwoty 10096,26 zł, a zasądzono na jego rzecz 8864,78 zł należało uznać, iż wygrał sprawę w 88 %. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 4122 zł i objęły opłatę sądową od pozwu w kwocie 505 zł, opłatę od pełnomocnictwa 17 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2400 zł (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z

urzędu, (Dz. U. nr 163, poz.96,26 1349, ze zm.), oraz zaliczkę na wynagrodzenie biegłych w łącznej wysokości 1200 zł. Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 2917 zł i składały się na nie: opłata od pełnomocnictwa 17 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2400 zł (§ 6 pkt 5 powyżej powołanego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości) oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 500 zł. Biorąc pod uwagę powyższe zwrot kosztów należnych powodowi kształtuje się na poziomie 3627,36 zł (88% całkowitych kosztów). W przypadku strony pozwanej, która wygrała sprawę w 12 % należny zwrot wynosi 350,04 zł (12% całkowitych kosztów). W tym stanie rzeczy, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3277,32 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami należnymi stronom.

Ponadto w punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 113 ust. 1 tej ustawy i art. 100 k.p.c. nakazał pobrać od stron, w takim zakresie w jakim przegrały sprawę, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszcz wskazane w wyroku kwoty tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa stanowiących pozostałe należności biegłych.

SSR Sylwia Roszak